

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem Mgr. Janem Čížkem ve věci

žalobce: **I. D.**, narozený X
státní příslušník G.
bytem X
t.č.v X

zastoupen advokátem Mgr. Jindřichem Lechovským
sídlem Šlejnická 1547/13, Praha 6

proti

žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Středočeského kraje,
odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort**
sídlem Křížíkova 8, Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 15. 3. 2019, č. j. KRPS-366259-63/ČJ-2018-010022,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. Ustanovenému zástupci žalobce, Mgr. Jindřichu Lechovskému, se přiznává odměna ve výši 4 114 Kč.**

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), odeslanou dne 27. 3. 2019 domáhá zrušení rozhodnutí žalované ze dne 15. 3. 2019, č. j. KRPS-366259-63/ČJ-2018-010022 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaná podle § 129 odst. 6 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) prodloužila dobu zajištění žalobce za účelem jeho předání do státu vázaného nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „nařízení Dublin III“), o 30 dnů. Žalobce byl do té doby zajištěn nejprve rozhodnutím žalované ze dne 8. 12. 2018, č. j. KRPS-366259-23/ČJ-2018-010022, za účelem předání do Německa na dobu 30 dnů od okamžiku omezení osobní svobody, prodlouženým rozhodnutím žalované ze dne 3. 1. 2019, č. j. KRPS-366259-38/ČJ-2018-010022, ve znění opravných rozhodnutí ze dne 15. 2. 2019, č. j. KRPS-366259-51/ČJ-2018-010022 a č. j. KRPS-366259-52/ČJ-2018-010022, o 20 dnů, tj. do 25. 1. 2019, posléze znovu prodlouženým rozhodnutím žalované ze dne 24. 1. 2019, č. j. KRPS-366259-46/ČJ-2018-010022, o 50 dnů. Ve výsledku tak bylo rozhodnuto o zajištění žalobce až do dne 16. 4. 2019.
2. Žalobce po doplnění žaloby ustanoveným zástupcem namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Podle jeho názoru plyne z obsahu správního spisu, že Německá spolková republika, která souhlasila s jeho přijetím zpět, není schopna vyřešit pobytovou situaci žalobce tak, aby se neopakoval žalobcův neoprávněný vstup na území jiných členských států. Zajištění žalobce podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců v tomto případě nemůže vést k dosažení účelu nařízení Dublin III, nýbrž povede k řetězení problému a pravděpodobně k dalšímu nelegálnímu pobytu žalobce na území schengenského prostoru. Předání do Spolkové republiky Německo tak neslouží dosažení účelu zajištění, tj. vyřešení žalobcova pobytového statusu. Je povinností žalované v řízení postupovat účelně a efektivně a z možností, kterými disponuje vybrat racionální řešení vedoucí k dosažení cíle spojeného s konkrétními právními instituty. Podle čl. 24 odst. 4 nařízení Dublin III členský stát může požádat druhý členský stát o přijetí osoby zpět, nebo sám provést řízení o navrácení. Aplikace tohoto ustanovení je věcí správního uvážení, je proto povinností příslušných správních orgánů tuto normu přinejmenším zvážit a rozhodnout, kterým ze dvou možných způsobů bude postupováno. Ministerstvo vnitra ani žalovaná tuto možnost vůbec nezvažily a automaticky aplikovaly nařízení Dublin III. Tato skutečnost způsobuje nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. V případě žalobce pak existují zcela zásadní důvody pro závěr, že postup, který byl zvolen tj. předání žalobce do Spolkové republiky Německo a jeho zajištění, je neúčelný, neboť vede pouze k pokračování nelegálního pobytu žalobce. Za situace, kdy existovaly konkrétní důvody k aplikaci jedné ze dvou možných alternativ postupu, je absence vypořádání se s touto otázkou dle názoru žalobce zarážející. I pokud by zvolený postup byl v napadeném rozhodnutí odůvodněn, jednalo by se o volbu, která je v příkrém rozporu s účelem dublinského systému a evropskou návratovou politikou.
3. Žalovaná ve vyjádření k žalobě podrobně zrekapitulovala obsah správního spisu a k uplatněnému žalobnímu bodu uvedla, že o předání rozhodlo věcně příslušné Ministerstvo vnitra, které v žalobcově případě rozhodlo o jeho předání do Spolkové

republiky Německo. Proti rozhodnutí o předání podal žalobce dne 21. 1. 2019 žalobu a současně požádal o přiznání odkladného účinku žalobě. Žalovaná je povinna při splnění zákonem stanovených podmínek zajistit osobu, která má být předána do jiného členského státu. Zvážení možnosti provést řízení o navrácení žalobce dle čl. 24 odst. 4 nařízení Dublin III je v pravomoci Ministerstva vnitra. Žalovaná je toho názoru, že není oprávněno posuzovat v rozhodnutí o prodloužení zajištění, jaké kroky budou činěny příslušnými orgány Spolkové republiky Německo po předání žalobce. Proto žalovaná považuje žalobu za nedůvodnou a navrhuje její zamítnutí.

4. Krajský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, v rozsahu napadených výroků a v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu v době rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Rozhodoval bez jednání, neboť jeho nařízení účastníci nežádali. Soud přitom dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
5. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce byl zajištěn hlídkou žalované dne 7. 12. 2018 v 18:30 hodin v souvislosti s kontrolou osobního vozidla na 27. kilometru dálnice D10, při níž předložil neplatný doklad totožnosti. Po zjištění, jež potvrdil žalobce téhož dne i do protokolu o podání vysvětlení, že žalobce požádal o azyl v Spolkové republice Německo, odkud nedovoleně odjel, následně žádal o azyl v České republice, odkud byl však po zastavení řízení o žádosti navrácen do Německa, z něž se opět vrátil do České republiky, žalovaná rozhodnutím ze dne 8. 12. 2018, č. j. KRPS-366259-23/ČJ-2018-010022, přistoupila k zajištění žalobce podle § 129 odst. 1 ve spojení s § 129 odst. 3 a 6 zákona o pobytu cizinců na dobu 30 dnů od okamžiku omezení jeho osobní svobody za účelem předání do Spolkové republiky Německo.
6. Dne 18. 12. 2018 žalovaná obdržela oznámení Ministerstva vnitra, podle nějž dne 14. 12. 2018 obdrželo souhlas Spolkové republiky Německo s převzetím žalobce a České republice běží do 25. 1. 2018 lhůta šesti týdnů na jeho předání. Součástí oznámení byla žádost o prodloužení zajištění žalobce do 25. 1. 2018. V návaznosti na to žalovaná dne 3. 1. 2019 vydala rozhodnutí, jímž podle § 129 odst. 6 zákona o pobytu cizinců prodloužila dobu zajištění žalobce „o 21 dnů, tj. do 25. 01. 2019.“ Dne 15. 2. 2019 žalovaná vydala rozhodnutí, jímž podle § 70 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, opravila výrok napadeného rozhodnutí tak, že v klíčové pasáži zní „o 20 dnů, tj. do 25. 01. 2019.“ Žalobu proti rozhodnutí ze dne 3. 1. 2019 Krajský soud v Praze zamítl rozsudkem ze dne 21. 2. 2019, č. j. 49 A 2/2019-37.
7. Dne 23. 1. 2019 žalovaná obdržela oznámení Ministerstva vnitra, že dne 21. 1. 2019 podal žalobce žalobu proti rozhodnutí Ministerstva vnitra o přemístění do odpovědného členského státu a že současně podal i návrh na přiznání odkladného účinku. Nově se proto lhůta pro realizaci předání prodlužuje ze šesti týdnů na šest měsíců a bude se počítat v souladu s čl. 28 odst. 3 nařízení Dublin III od usnesení soudu o nepřiznání odkladného účinku. V návaznosti na to vydala žalovaná rozhodnutí ze dne 24. 1. 2019, jímž podle § 129 odst. 6 a podle § 129 odst. 1 ve spojení s odst. 3 zákona o pobytu cizinců prodloužila dobu zajištění žalobce za účelem jeho předání do státu vázaného nařízením Dublin III o 50 dnů. Žalobu proti tomuto rozhodnutí ze dne 24. 1. 2019 Krajský soud v Praze zamítl rozsudkem ze dne 14. 3. 2019, č. j. 49 A 3/2019-40.
8. Dne 14. 3. 2019 žalovaná obdržela oznámení Ministerstva vnitra, že dne 21. 1. 2019 podal žalobce žalobu proti rozhodnutí Ministerstva vnitra o přemístění do odpovědného

členského státu a že současně podal i návrh na přiznání odkladného účinku. Dne 8. 3. 2019 předložilo Ministerstvo vnitra správní spis s vyjádřením soudu k rozhodnutí o odkladném účinku a dále vyčkává na rozhodnutí soudu.

9. V návaznosti na to vydala žalovaná napadené rozhodnutí, jímž podle 129 odst. 6 a § 129 odst. 1 ve spojení s odst. 3 zákona o pobytu cizinců prodloužila dobu zajištění žalobce za účelem jeho předání do státu vázaného nařízením Dublin III o 30 dnů. Rozhodnutí odůvodnila tím, že existuje reálný předpoklad předání žalobce do Spolkové republiky Německo, neboť žalobce podal první žádost o mezinárodní ochranu právě tam, a Spolková republika Německo je tedy v souladu s čl. 18 odst. 1 písm. d) nařízení Dublin III povinna přijmout žalobce zpět, a to i v případě, že žádost byla zamítnuta. Nadále trvá reálné nebezpečí, že by se žalobce v případě ukončení zajištění nenavrátil do členského státu, jenž již jeho žádost o mezinárodní ochranu zamítl. Žalovaná neshledala předpoklady pro uložení některého z mírnějších zvláštních opatření podle § 123b zákona o pobytu cizinců. Současně trvá i nebezpečí vážného nebezpečí útěku ve smyslu čl. 28 odst. 2 nařízení Dublin III. Dále žalovaná poukázala na skutečnost, že během doby zajištění byly činěny úkony směřující k předání žalobce, ale doba, po kterou byl zajištěn, nebyla dostatečně dlouhá k uskutečnění jeho předání do Německa. Žalovaná shledala, že jsou nadále splněny veškeré podmínky trvání zajištění, a proto přistoupila k jeho prodloužení o 30 dnů. Při stanovení doby prodloužení zajištění bylo přihlédnuto k případné časové potřebě pro obstarání potřebných přepravních dokladů, komunikaci s dotčeným státem a zabezpečení policejní eskorty k místu předání. Doby prodloužení zajištění o 30 dnů žalovaná považuje za zcela přiměřenou a odpovídající současnému stavu vedeného řízení. V případě žalobce neexistuje překážka trvalejší povahy, která by zabráňovala jeho předání. Napadené rozhodnutí bylo žalobci předáno dne 15. 3. 2019.
10. Podle § 129 odst. 6 zákona o pobytu cizinců policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy předání nebo průvozu cizince. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy předání nebo průvozu, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně. V řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem předání nebo průvozu je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.
11. Čl. 28 odst. 3 nařízení Dublin III stanoví: *„Pokud osoba uvedená v čl. 18 odst. 1 písm. d) tohoto nařízení, jejíž žádost o mezinárodní ochranu byla zamítnuta konečným rozhodnutím v jednom členském státě, se nachází bez povolení k pobytu na území jiného členského státu, může posledně jmenovaný členský stát buď požádat druhý členský stát o přijetí dotčené osoby zpět, nebo provést řízení o navrácení v souladu se směrnicí 2008/115/ES.*
Pokud se uvedený členský stát rozhodne požádat druhý členský stát o přijetí dotčené osoby zpět, pravidla podle směrnice 2008/115/ES se nepoužijí.“
12. Jediným žalobním bodem uplatněným žalobcem je tvrzená nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí spočívající v tom, že se žalovaná nezabývala účelností zajištění. Žalovaná měla dle jeho názoru zvážit, zda je vhodné a účelné vrácení žalobce zpět do Spolkové republiky Německo podle čl. 24 odst. 1 nařízení Dublin anebo jeho navrácení v režimu směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2008/115/ES, o společných normách a postupech v členských státech při navrácení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí (dále jen „návrátová směrnice“).

13. Lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 6. 2. 2019, č. j. 6 Azs 346/2017-24, ve věci, v níž ostatně stěžovatele (žalobce) zastupoval tentýž zástupce jako ve věci projednávané zdejší soudem, a je tedy se závěry NSS seznámen. NSS za obdobných skutkových okolností, jako v nyní projednávané věci uvedl v bodě 13 následující: *„Předmětem soudního přezkumu je nyní rozhodnutí o prodloužení zajištění za účelem předání. Jak správně konstatoval městský soud, o předání rozhoduje Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky, a to samostatným rozhodnutím [srov. § 8 písm. b) a c) zákona č. 325/1999 sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů]. Stěžovatel měl možnost samostatně se bránit proti tomuto rozhodnutí a uplatnit uvedené námitky. O zajištění za účelem předání rozhoduje jiným rozhodnutím Policie ČR (k odlišení pravomocí těchto správních orgánů srov. bod 25 rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 4. 2018, č. j. 4 Azs 73/2017-29, v němž rozšířený senát konstatoval, že Policie ČR má v rámci řízení o určení příslušnosti podle nařízení Dublin III pomocnou úlohu a jejím úkolem je při splnění zákonem stanovených podmínek zajistit osobu, která má být předána do příslušného členského státu). Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že nebylo pochybením žalované, když se v řízení o zajištění za účelem předání nezabývala otázkou, zda Ministerstvo vnitra zvážilo aplikaci čl. 24 odst. 4 nařízení Dublin III.“* Dále lze odkázat i na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 24. 9. 2018, č. j. 42 A 25/2018-30, jenž dospěl k obdobnému závěru.
14. Ve shodě s citovanou judikaturou lze tedy uzavřít, že výběr konkrétního opatření v případě upraveném v čl. 24 odst. 4 nařízení Dublin III a posouzení účelnosti zvoleného opatření náleží výhradně do pravomoci Ministerstva vnitra, které rozhoduje o předání cizince do příslušného státu podle § 8 písm. c) a § 11 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů. Žalovaná je oprávněna rozhodovat pouze o zajištění cizince za účelem zajištění efektivního výkonu rozhodnutí o předání do příslušného státu. Není však povinna zvažovat jiné možnosti postupu čl. 24 odst. 4 nařízení Dublin III, resp. možnost postupu podle návratové směrnice. V tomto ohledu nemůže být důvodná ani dílčí námitka, podle níž by předání žalobce orgánům Spolkové republiky Německo bylo v příkrém rozporu s účelem dublinského systému a evropskou návratovou politikou, i kdyby se žalovaná touto otázkou v napadeném rozhodnutí zabývala.
15. K tvrzení žalobce, že Spolková republika Německo není schopna vyřešit přijatelným způsobem pobytovou situaci žalobce po skončení azylového řízení lze ve shodě se závěry Nejvyššího správního soudu v citovaném rozsudku pouze poznamenat, že předchozí zajištění a předání do Spolkové republiky Německo nevedlo k dosažení účelu dublinského systému především z toho důvodu, že žalobce se okamžitě poté, co byl již jednou přijat zpět do Spolkové republiky Německo, vrátil do České republiky s vědomím, že na zdejšími území nemá žádné povolení k pobytu ani platné vízum. Nejedná se o skutečnost, kterou by bylo možné přičíst k tíži správním orgánům a tím spíše žalované, který rozhodovala o zajištění, a která by činila napadené rozhodnutí nezákonným. Žalovaná není v rozhodnutí o prodloužení zajištění oprávněna posuzovat, jaké konkrétní kroky budou činy příslušnými orgány Spolkové republiky Německo poté, co jí bude žalobce předán.
16. Soud tak dospěl k závěru, že jediný žalobcem uplatněný žalobní bod není důvodný. Soud neshledal v postupu žalované žádnou vadu, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Z tohoto důvodu soud žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
17. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalované, která byla

ve věci úspěšná, žádné náklady nad rámec výkonu běžné úřední činnosti nevznikly. Proto soud rozhodl tak, že žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení nepřisluší.

18. Posledním výrokem soud přiznal ustanovenému zástupci žalobce odměnu za zastupování za jeden úkon právní služby po 3 100 Kč [sepis žaloby – § 7 bod 5, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“)] a jednu paušální částku jako náhradu hotových výdajů po 300 Kč podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu, k čemuž je třeba přičíst náhradu za 21 % DPH podle § 35 odst. 9 věty druhé s. ř. s. ve výši 714 Kč. Celkem tedy ustanovenému zástupci žalobce náleží odměna ve výši 4 114 Kč, která mu bude vyplacena ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku. Odměnu a paušální částku za úkon první porady s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení ve smyslu § 11 odst. 1 písm. b) advokátního tarifu soud nepřiznal, neboť ustanovený zástupce byl s případem žalobce již obeznámen z řízení u zdejšího soudu ve věci sp. zn. 49 A 2/2019, kde mu byl tento úkon též proplacen, a dále z dalšího řízení vedeného pod sp. zn. 49 A 3/2019.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 25. dubna 2019

Mgr. Jan Čížek, v. r.
samosoudce